

en saadan Forpagter eller Proprietær indkøber Mælk til sit Meieri, anser jeg vedkommende Meieri for at være et Fællesmeieri, og saa forekommer det mig, at det bør behandles paa samme Maade som de andre Meierier. Det bliver nok sagt, at det, det gjælder om, er at der sælges Mælk. Naturligvis; thi hvor der sælges betydelige Kvanta Mælk, kan den Smitte, der findes paa Meieriet, bringes længere ud, men det maa ikke lades ude af Betragtning, at fra de fleste større Meierier, særlig dem, der købe Mælk fra Naboerne, bliver der, om ikke solgt Mælk, saa dog uddelt meget store Kvanta Mælk. Det er meget almindeligt paa Landet, at en stor Del Mælk gives til Husmændene som en Del af Lønningen eller i alt Fald betragtes som saadan, og det er som sagt ikke umaa Kvanta Mælk, der blive bragte ud paa den Maade. Jeg kan ikke lide, at det skal se ud, som om disse Gaarde, som trænge til Efterhyn ligesaa vel som Fællesmeierierne, skulle gaa Ham forbi, naar de andre Fællesmeierier skulle opfylde meget betydelige Fordringer. Det er kun Noget, jeg skal tillade mig at henstille. — Jeg havde en anden Bemærkning at gøre, nemlig om det i Grunden er saa rigtigt, at den ærede Minister, saaledes som det blev udtalt af ham, ikke burde gaa ind paa strengere Bestemmelser. Muligvis tager jeg fejl, men for mig synes det temmelig farligt ikke at følge Sundhedskollegiets Raad fuldt ud, idet det jo tilraadede, at Smør og Ost under saadanne Forhold som her omtalt ikke maa anvendes til Menneskespøde. Det er et Spørgsmaal, vi rimeligvis senere komme til ved Behandlingen af Loven om Kunstsmør. Det forekommer mig en uheldig Udtalelse, som derved paa en Maade kommer frem overfor vore Kunder dels i Hovedstaden dels i de større Byer i Udlandet, at den Mælk, som sælges fra Meierierne, kan udbrede Smitte, men Ingen bryder sig om, hvorvidt Smør og Ost fra de samme Meierier muligvis kunne udbrede Smitte. Det kan ikke gaa an. Der er en Gang i et kjøbenhavns Dagblad blevet gjort en særdeles god Bemærkning, idet der stod, at det, vi skulle sørge for her i Landet for Landmændene, er at Danmark er et rent Land. Det forekommer mig at være en saa bestemt og klar Ytring, at jeg stadig kommer til at tænke paa den. Naar det overfor vore Kunder gjælder om aldeles bestemt at konstatere, at Smitte ikke kan udbredes videre gennem vort Smør og Ost, forekommer det mig meget farligt, naar vi ikke fuldt ud paa dette Punkt følge Sundhedskollegiets Raad. Jeg skal ikke negte, at det kan være temmelig ubehageligt og økonomisk vanskeligt for flere Meierier, naar

saadanne Bestemmelser, bleve vedtagne, men det er ikke saa slemt, som det ved første Øiekast kunde se ud. Det er nemlig meget ualmindeligt, at der nu holdes store Lagre af Smør i disse Meierier, idet det kun er ugentlige Leverancer, der kan være Tale om. Derimod kunne Ostbeholdningerne ganske vist være større; men paa den anden Side kommer der jo ikke saa meget tidt Epidemier frem ved saadanne Meierier. Jeg vil derfor gjerne henstille til den høitærede Justitsminister, om det ikke var tilraadeligt at gjøre Skridtet fuldt ud, saaledes at der Intet maa bortføres fra et Meieri, naar det ikke er bevist, at det er ustadeligt eller ustadeliggjort. Søvrigt skal jeg i enhver Henseende tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Schlegel: Man vil maasse undre sig, naar jeg reiser mig for at tage Ordet om dette Lovforslag, fordi man kunde mene, at det, vi her omhandle, ligger Noget udenfor mine Evner og min Virkefreds. Jeg maa imidlertid dertil sige, at jeg har en levende Interesse for alle økonomiske Forhold, og jeg har ogsaa Interesse for de hygieiniske Forhold, og begge Dele berøres jo i dette Lovforslag, det maa være Forklaring for, at jeg giver mig til at tale med herom. Og hvad min Interesse for det Hygieiniske angaar, skal jeg dog ikke nægte, at den gaar i en noget anden Retning end den, vi hørte fra de to sidste ærede Talere. Jeg er nemlig en stærk Modstander af de Fordringer, som i den nyeste Tid i saa høi Grad stilles fra Vægernes Side til Hygieinens Udvikling. Jeg tror, at de Fordringer, som jeg og mange Andre, der forstaa sig paa den Slags Ting, med nogen Rædsel læse om, stille hen til, at vi Alle omtrent skulle lægges i Spændetrøie med Hensyn til, hvorledes vi i det Hele taget skulle leve, hvad vi skulle spise og drikke, hvorledes vi skulle sove, hvorledes vi skulle klæde os, hvorledes vi skulle bo osv. Det faae vi ikke Lov til længere at afgjøre, men det bestemmes af Sundhedskollegiet efter Raad fra de underordnede Læger. Det høieste Udtryk i den Retning finder man vistnok ved at læse Forhandlingerne fra den hygieiniske Kongres i Wien. Jeg tror nok, at Mange, der ellers vare nogenlunde sunde, ligesom jeg læste med en vis Forstrækkelse om Alt, hvad der skulde gjøres ved os, saa vi tænkte: Bliber det gjort, ere vi da særdele med at være raske indtil videre. Det har imidlertid glædet mig at se af dette Lovforslag, at den høitærede Justitsminister ikke er gaaet saa vidt som Sundhedskollegiet. Det forekommer